

Karin Slaughter

Siksi valehtelimme

Will Trent -trilleri

Suomentanut Antti Immonen

LIKE

Will Trent -trilleri

Shakespeare-sitaatti on peräisin teoksesta William Shakespeare,
Hamlet. Suomentanut Matti Rossi. WSOY, 2013 (s. 179).

Englanninkielinen alkuteos *This Is Why We Lied*

Copyright © 2024 by Karin Slaughter

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Helsinki

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49823-0

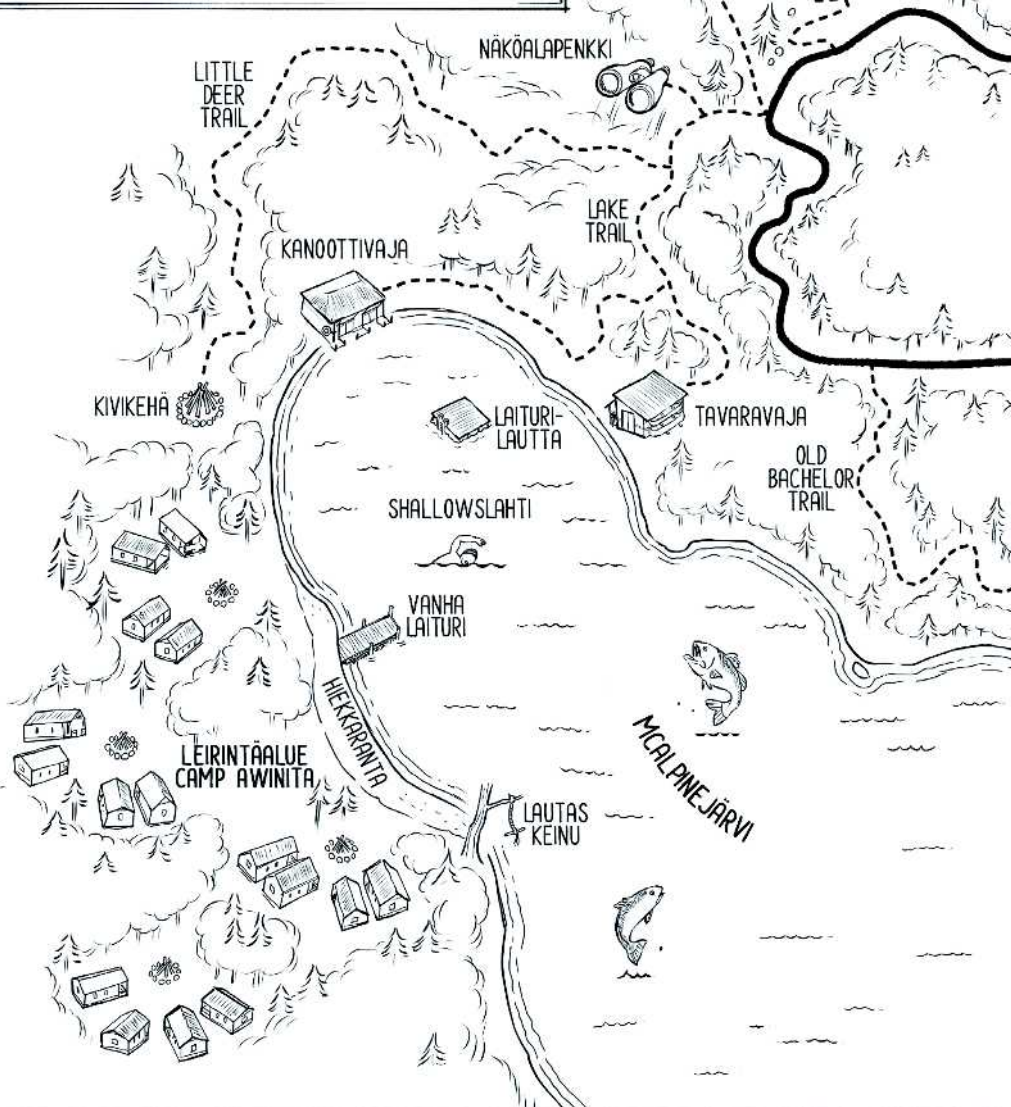
OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

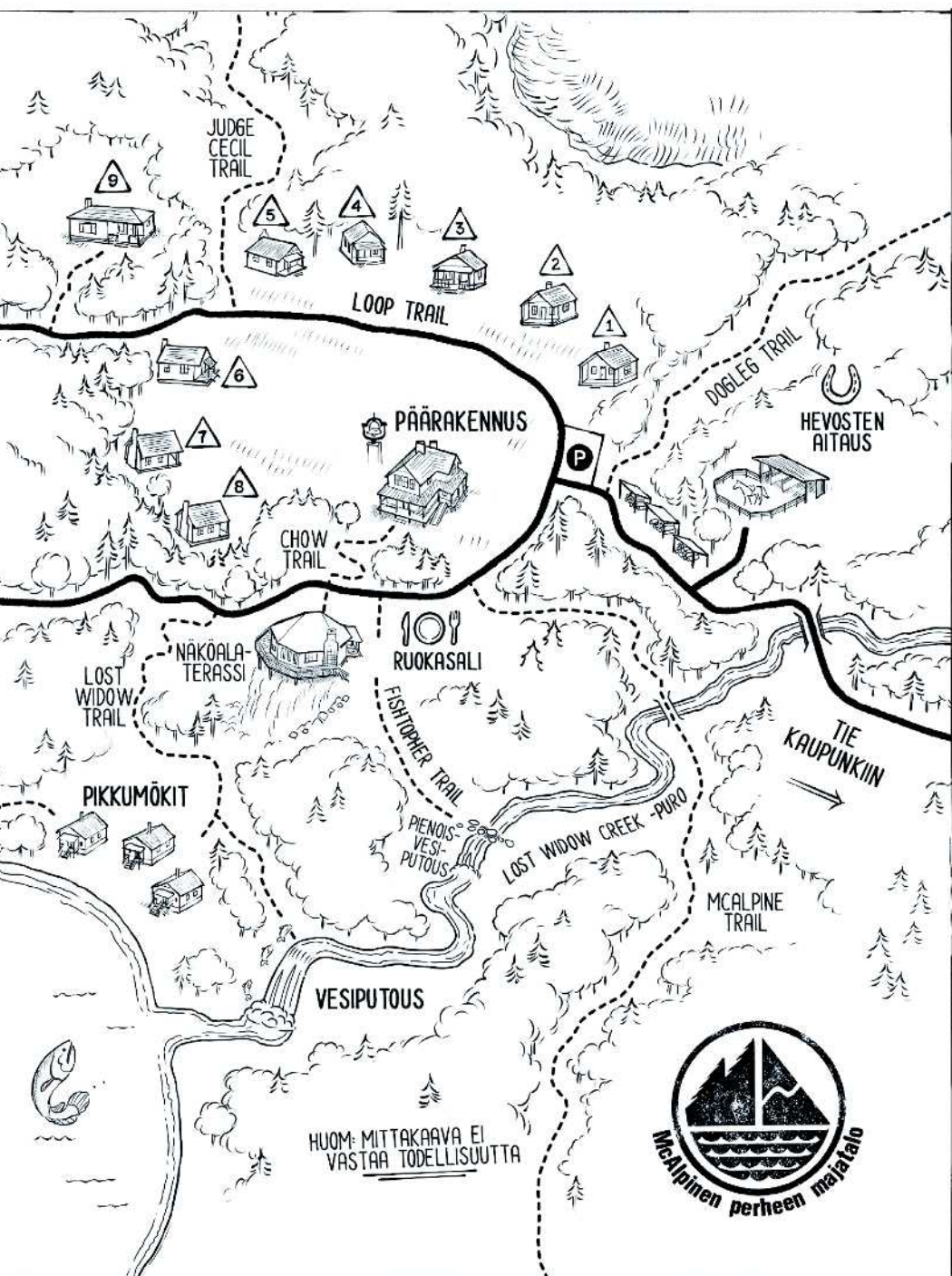

Davidille – loputtomasta ystävällisyydestä ja kärsivällisyydestä

MCALPINEN PERHEEN LOMAKESKUKSEN VIERASLISTA

[1] Sydney & Max	[6] vapaa
[2] Chuck	[7] Monica & Frank
[3] Drew & Keisha	[8] vapaa
[4] vapaa	[9] vapaa
[5] Gordon & Laundry	[10] Will & Sara

Esinäytös

Will Trent istahti järven rannalle riisuakseen vaelluskenkensä. Hänen rannekellonsa numerot hohtivat pimeässä. Enää tunti keskiyöhön. Hän kuuli pöllön huhuilevan jossakin kaukana. Puiden lomassa huokaili lempeä tuulenvire. Kuu kumotti täydellisenä pallona yötaivaalla, ja sen valo heijastui vedessä uivasta hahmosta. Hahmo oli Sara Linton, joka ui kohti laiturilauttaa. Hänen ruumiinsa kylpi kelmeässä sinertävässä valossa, kun hän eteni lempeästi lainehtivassa vedessä. Sitten hän kääntyi, uiskenteli laiskasti selkää ja hymyili samalla Willille.

”Etkö sinä aio tulla uimaan?”

Will ei osannut vastata. Hän tiesi, että Sara oli tottunut hänen tapaansa olla kiusallisen vaitonainen, mutta nyt hän oli hiljainen muusta syystä. Will tunsi itsensä sanattomaksi katsellessaan Saraa. Hän pystyi ajattelemaan vain samoin kuin muut, jotka näkivät heidät yhdessä: Minkä hemmetin takia noin upea nainen oli hänen kanssaan? Sara oli saamarin fiksu, hauska ja kaunis, kun taas hän itse ei saanut edes avattua kengännauhojaan pimeässä.

Will kiskoi vaelluskengän jalastaan, kun Sara ui takaisin häntä kohti. Saran pitkät punaruskeat hiukset olivat liiskautuneet pään myötäisiksi. Paljaat hartiat pilkistivät esiin sysimustasta vedestä. Hän oli riisunut vaatteensa ennen kuin oli sukeltanut veteen ja nauranut Willin huomautukselle, että olisi varmaankin huono ajatus hypätä keskellä yötä sokkona veteen, kun kukaan ei tiennyt, missä he olivat.

Vielä huonommalta ajatukselta tuntui kuitenkin olla noudattamatta alastoman naisen kehotusta liittyä seuraansa.

Will riisui sukkansa ja nousi sitten seisomaan, jotta sai avattua housunnappinsa. Sara päästi vaimean, arvostavan vihellyksen, kun hän alkoi laskea housujaan alas.

”Vau”, Sara sanoi. ”Vähän hitaammin, kiitos.”

Will naurahti, mutta ei tiennyt, miten olisi suhtautunut rinnassaan vellovaan keveyden tunteeseen. Will ei ollut koskaan kokenut tällaista pitkäaikaista onnea. Olihan hänelle toki joskus aiemminkin tapahtunut riemukkaita asioita: ensimmäinen suudelma, ensimmäinen seksuaalinen kohtaaminen, ensimmäinen yli kolme sekuntia kestänyt seksuaalinen kohtaaminen, valmistuminen yliopistosta ja ensimmäisen oikean palkkashekin saaminen sekä se päivä, kun hän oli lopulta saanut virallisesti eron vihamielisestä ex-vaimostaan.

Tämä oli erilaista.

Willin ja Saran häistä oli vasta kaksi päivää, ja euforia, jota Will oli kokenut seremonian aikana, ei ollut vielä laantunut. Pikemminkin tunne oli vain voimistunut tunti tunnilta. Aina kun Sara hymyi Willille tai nauroi jollekin hänen typeristä vitseistään, Willistä tuntui siltä kuin hänen sydämessään olisi liihotellut perhosia. Sellainen ajatus ei ollut kovin miehekäs, kyllähän hän sen ymmärsi, mutta joitakin asioita ajattellaan itsekseen ja toisia sanotaan ääneen, ja tämä oli yksi niistä monista syistä, joiden vuoksi hän oli mieluummin vain kömpelösti hiljaa.

Sara huuteli kannustushuutoja, kun Will riisui teatraalisesti paitansa ja asteli sitten järveen. Will ei ollut tottunut liikuskelemaan alasti, varsinkaan ulkosalla, joten hän laskeutui veteen paljon nopeammin kuin olisi tarvinnut. Vesi oli kylmää, vaikka olikin keskikesä. Hän aisti ihollaan vilunväristyksiä ja tunsi jalkojensa hautautuvan epämiellyttävästi mutaan. Sitten Sara kuitenkin liimautui kiinni hänen vartalonsa, ja Will jätti valittamisen sikseen.

”Hei”, Will sanoi.

”Hei”, Sara vastasi ja silitteli hänen hiuksiaan. ”Oletko koskaan aiemmin uinut järvessä?”

”En vapaaehtoisesti”, Will tunnusti. ”Oletko varma, että vedessä on turvallista?”

Sara mietti asiaa. ”Kuparipääkäärmeet ovat yleensä aktiivisia vasta hämärässä. Ja olemme luultavasti niin kaukana pohjoisessa, ettei täällä ole lainkaan vesimokkasiinikäärmeitä.”

Will ei ollut tullut edes ajatelleeksi käärmeitä. Hän oli varttunut Atlantan keskustassa, jossa oli ollut lähinnä likaista betonia ja käytettyjä huumeruiskuja. Sara oli kasvanut pienessä yliopistokaupungissa Etelä-Georgiassa, maaseudun ja luonnon ympäröimänä.

Ja ilmeisesti myös käärmeiden parissa.

”Minun pitää tunnustaa jotain”, Sara ilmoitti. ”Kerroin Mercylle, että valehtelimme hänelle.”

”Niin arvelinkin”, Will sanoi. Sanaharkka Mercyn ja hänen perheensä välillä oli ollut räväkkä. ”Tokeneeko hän siitä?”

”Luultavasti. Jon vaikuttaa ihan kunnon pojalta.” Sara pudisti päästään ajattellessaan tilanteen toivottomuutta. ”On vaikeaa olla teini.”

Will yritti keventää tilannetta. ”Orpokodissa kasvamisessakin on etunsa.”

Sara painoi sormensa Willin huulille, minkä tämä arveli olevan Saran tapa sanoa, ettei lohkaisu ollut hauska. ”Katsohan ylöspäin.”

Will nosti katseensa ylöspäin. Sitten hän kallisti päätään oikein kunnolla taaksepäin ällistyksestä. Hän ei ollut koskaan nähnyt taivaalla oikeita tähtiä. Ei ainakaan tällaisia tähtiä. Kirkkaita, yksittäisiä pisteitä, kuin neulanpistoja yön samettisessa mustuudessa. Tähtiä, jotka eivät olleet valosaasteen latistamia. Tai savusumun tai usvan himmentämiä. Hän veti syvään henkeä ja tunsı sydämensä sykkeen hidastuvan. Ainoa ääni oli sirkkojen siritys. Ainoa ihmisistä vihjaava valo erottui kaukaa, päärakennuksen kuistin tuikahtelevasta lampusta.

Jollain lailla hän piti todella paljon tästä paikasta.

He olivat patikoineet kahdeksan kilometriä kalliomaastossa päästäkseen McAlpinen perheen lomakeskukseen. Paikka oli ollut toiminnassa niin kauan, että Will oli kuullut siitä jo lapsena. Hän oli haaveillut käyvänsä siellä vielä jonain päivänä. Melontaa, suppailua, maastopyöräilyä, patikkavaelluksia, vaahotkarkkikeksien syömistä

leirinuotiolla. Enemmän kuin mitään muuta, jopa enemmän kuin taivaan tähtiä, Will ihmetteli sitä, että oli parhaillaan tällä reissulla Saran kanssa, että oli nyt onnellisesti naimisissa ja häämatkalla.

”Kun tällaisissa paikoissa raaputtaa vähän pintaa, esiin tulee kaikenlaista pahaa”, Sara totesi.

Will tiesi, että Sara ajatteli yhä Mercyä, tämän rajua riitaa poikansa kanssa, tämän vanhempien kylmää vastausta, tämän säälittävää veljeä ja kusipäistä ex-miestä ja omalaatuista tättiä. Oma lukunsa olivat vielä muut vieraat ongelmineen, joita runsas alkoholin käyttö yhteisellä illallisella oli pahentanut entisestään. Mikä toi Willin mieleen jälleen sen, että kun hän oli lapsena haaveillut tästä paikasta, hän ei ollut ollenkaan ottanut huomioon sitä, että täällä olisi muitakin ihmisiä. Etenkään yhtä tiettyä kusipäätä.

”Tiedän, mitä aiot sanoa”, Sara huomautti hänelle. ”Siksi valehtelimme.”

Ei hän oikeastaan ollut aikonut sanoa täsmälleen niin, mutta sinne päin.

Will oli Georgian osavaltion keskusrikospoliisin eli GBI:n erikoisagentti. Sara oli kouluttautunut lastenlääkäriksi ja toimi parhaillaan GBI:n oikeuslääkärinä. Usein aivan tuntemattomat ihmiset olivat kiinnostuneita käymään heidän kanssaan pitkiä keskusteluja heidän ammateistaan, eivätkä kaikki keskustelut olleet suinkaan kovin hyviä, jotkut olivat jopa todella kamalia. Nyt heistä oli ollut parasta salata työnkuvansa, jotta he voisivat nauttia häämatkasta.

Toisaalta se, että sanoi olevansa jotakin, ei estänyt olemasta myös jotain muuta. He olivat molemmat sellaisia ihmisiä, jotka kantoivat huolta muista. Varsinkin Mercystä. Hänellä näytti olevan juuri nyt koko maailma vastassaan. Will tiesi, kuinka paljon itse kultakin vaati voimaa pitää pää pystyssä ja jatkaa eteenpäin samalla kun kaikki ihmiset ympärillä yrittivät lannistaa.

”Hei.” Sara halasi Williä ja veti hänet lähemmäs ja kietaisi jalkansa hänen vyötärönsä ympärille. ”Minulla on vielä yksi asia tunnustettava.”

Will hymyili, koska Sarakin hymyili. Hän tunsi, kuinka perhonen hänen rinnassaan alkoi heräillä. Sitten muutkin ruumiinosat hänessä alkoivat heräillä, koska hän tunsi Saran vartalon lämmön omaa vartaloaan vasten.

”Mitä sinä nyt haluat tunnustaa?” hän kysyi.

”En saa sinusta tarpeekseni.” Sara eteni suudellen ylöspäin pitkin Willin kaulaa ja näykki samalla hampaillaan saadakseen hänet reagoimaan haluamallaan tavalla. Will tunsi jälleen väristyksiä. Hänen aistiessaan Saran hengityksen korvassaan halu otti hänen aivonsa valtaansa kuin hyökyaalto. Will hivutti kättään hitaasti alaspäin. Saran hengitys salpautui Willin hyväillessä häntä. Will tunsi paljasta rinta-kehäänsä vasten Saran rintojen kohoilun.

Sitten yöilmaa leikkasi terävä, äänekäs kiljahdus.

”Will.” Saran ruumis jännittyi. ”Mikä se oli?”

Willillä ei ollut aavistustakaan. Hän ei osannut sanoa, oliko kyseessä ihminen vai eläin. Kiljahdus oli ollut kimakka, vertahyytävä. Ei mikään sana tai avunhuuto, vain silkkaa hillitöntä kauhua. Juuri sellainen parkaisu, joka viritti aivojen alkukantaisen osan valmiiksi taistelua tai pakoa varten.

Eikä Will ollut pakenevaa lajia.

Hän piti Saraa kädestä, kun he kahlasivat nopeasti rantaan. Hän poimi maasta omat vaatteensa ja ojensi Saralle tämän vaatteet. Kiskoessaan paitaansa ylleen Will tähyili samalla järven selän yli. Hän tiesi kartan perusteella, että järvi oli muodoltaan kuin selällään makaava lumiukko. Uimapaikka oli ukon pään tienoilla. Rantaviiva katosi pimeyteen vatsan kaaren ympärillä. Oli vaikea sanoa, mistä ääni oli kuulunut. Luultavasti sieltä, missä ihmiset olivat. Lomakeskuksessa oli parhaillaan vieraina neljä muuta pariskuntaa ja yksi sinkkumies. McAlpinen perhe asui pääarakennuksessa. Lukuun ottamatta Williä ja Saraa vieraat majoittuivat viidessä niistä kahdeksasta mökistä, jotka ympäröivät viuhkamaisesti ruokasalia. Siten koko lomakeskuksen alueella oli yhteensä kahdeksantoista henkeä.

Kuka tahansa heistä olisi voinut olla äskeinen huutaja.

”Riitelevä pariskunta illallisella.” Sara arvaili napittaessaan mekkoaan. ”Hammaslääkäri oli aivan päissään. IT-heppu oli –”

”Entä se sinkkumies?” Will kiskoi reisitaskuhousut märkien säärensä päälle. ”Se, joka piikitteli Mercyä?”

”Chuck”, Sara muisti. ”Ja se asianajaja oli vastenmielinen. Miten hän pääsi wifi-verkkoon?”

”Hänen hevospakkomielteinen vaimonsa oli kaikkien mielestä ärsyttävä.” Will veti varsikengät paljaisiin jalkoihinsa. Sukat hän sulloi taskuunsa. ”Ne valehtelevat sovelluskehittäjäkaverit juonivat jotain.”

”Entä Sakaali?”

Will nosti katseensa kesken varsikenkensä nauhan solmimisen.

”Kulta?” Sara kiepautti jalallaan sandaalinsa oikein päin, jotta saisi sujautettua ne jalkoihinsa. ”Oletko sinä –”

Will jätti nauhan solmimatta. Hän ei halunnut puhua Sakaalista. ”Oletko valmis?”

He lähtivät kävelemään polkua pitkin. Will tunsu tarvetta liikkuu ja lisäsi vauhtia, kunnes Sara alkoi jäädä jälkeen. Sara oli varsin urheilullinen, mutta hänen kenkensä oli tehty kävelyä, ei juoksemista varten.

Will pysähtyi ja kääntyi Saran puoleen. ”Sopiiko, jos –”

”Mene vain”, Sara vastasi. ”Tulen perässä.”

Will lähti polulta ja oikaisi suoraan metsän läpi. Hän suuntasi kuis-tin valoa kohti ja työnteli edestään käsillään oksia ja piikkisiä köyn-nöksiä, jotka takertuivat kiinni hänen paitansa hihoihin. Hänen märät jalkansa hiertyivät varsikenkien sisällä. Oli myös ollut virhe jättää toi-sen kengän nauha auki. Hän ajatteli pysähtyä, mutta tuuli kääntyi ja sen mukana kantautui ilmassa tuttu tympeä haju. Will ei osannut sanoa, haistoiko hän todella veren vai nousiko hänen poliisin aivois-taan vain esille valeaistimuksia menneiltä rikospaikoilta.

Kiljahduksen oli saattanut päästää eläinkin.

Edes Sara ei ollut tunnistanut sitä. Yhdestä asiasta Will oli kuitenkin varma: huutaja oli pelännyt henkensä puolesta. Ehkä kojoottia? Tai karhua? Metsässä oli paljon otuksia, jotka herättivät muissa eläimissä juuri sellaista pelkoa.

Vai ylireagoiko hän?

Will lakkasi rämpimästä kasvuston läpi, kääntyi ympäri ja lähti takaisin löytääkseen polulle. Hän tiesi, missä Sara oli, vaikkei nähnyt-kään tätä – hän kuuli Saran askeleet rahisevalla soralla. Sara oli edennyt järveltä jo puoliväliin kohti päärakennusta. Heidän mökkinsä oli aivan lomakeskuksen aukion toisessa päässä. Sara yritti kaiketi laatia jonkinlaista suunnitelmaa. Oliko muissa mökeissä lainkaan valoja? Aikoiko hän käydä koputtelemassa niiden oville? Vai ajatteliko hän samaa kuin Will: että he olivat ammattinsa vuoksi liian valppaita, ja siksi tästä tulisi vielä hauska tarina kerrottavaksi hänen siskolleen siitä, kuinka he olivat kuulleet jonkin eläimen huutavan kuolintuskissaan ja ryynnänneet tutkimaan asiaa sen sijaan että olisivat harrastaneet järven rannalla kuumaa seksiä.

Will ei osannut arvostaa juuri nyt tätä huumoria. Hiki oli liiskannut hänen hiuksensa päätä myöten. Kantapäähän oli hiertymässä rakko. Hänen otsastaan valui verta, köynnös oli raapaissut ihon rikki. Hän kuunteli metsän hiljaisuutta. Edes sirkkojen siritystä ei enää kuulunut. Sitten hän läimäytti kaulaansa purevaa hyönteistä. Ylhäällä puissa kipitteli jokin otus.

Ehkei hän sittenkään rakastanut tätä paikkaa.

Mikä vielä pahempaa, syvällä sisimmässään hän syytti tästä kurjuudesta Sakaalia. Mikään Willin elämässä ei ollut koskaan mennyt putkeen, kun se paskiainen oli ollut maisemissa, aina heidän lapsuudestaan asti. Se sadistinen mulkero oli aina ollut varsinainen pahan-ilmanlintu.

Will hieroi kasvojaan käsillään, ikään kuin hän olisi voinut siten pyyhkiä pois aivoistaan kaikki ajatukset Sakaalista. Eiväthän he olleet enää lapsia. Will oli aikuinen mies ja häämatkallaan.

Hän lähti takaisin Saran suuntaan. Tai ainakin siihen suuntaan, minne otaksui Saran kulkeneen. Will oli menettänyt pimeässä käsityksensä ajan kulusta ja suunnista. Hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka kauan hän oli juossut metsän läpi kuin jokin Ninja Warrior-kisan kilpailija. Kävely tiheikössä oli vaikeaa nyt, kun adrenaliini ei

usuttanut häntä enää juoksemaan päätä pahkaa päin roikkuvia köyn-nöksiä. Will laati mielessään oman suunnitelmansa. Kun hän pääsisi polulle, hän laittaisi sukat jalkaansa ja sitoisi kengännauhansa, jotta ei ontuisi loppuviikkoa. Sitten hän etsisi kauniin vaimonsa ja veisi tämän takaisin mökille, ja he voisivat jatkaa siitä, mihin olivat jääneet.

"Apua!"

Will jähmettyi paikoilleen.

Tällä kertaa asiassa ei ollut minkäänlaista tulkinnanvaraa. Huuto oli ollut niin kuuluva, että hän tiesi sen tulleen naisen suusta.

Sitten nainen kirkaisi uudelleen –

"Auttakaa!"

Will säntäsi pois polulta ja lähti juoksemaan kohti järveä. Ääni oli tullut uimapaikan vastarannalta, lumiukon muotoisen järven alaosasta. Hän piti päätänsä kyyryssä. Jalat liikkuvat konemaisesti. Huudot kaikuivat yhä hänen korvissaan hänen oman verensä kohinan seasta. Harvahko puusto muuttui nopeasti tiheäksi metsäksi. Matalalla riippuvat oksat piiskasivat Willin käsiä. Hänen kasvojensa ympärillä parveili hyttysiä. Yhtäkkiä maasto vietti alaspäin. Will yritti ottaa jalal-laan sivuttain tukea, jolloin hänen nilkkansa muljahti.

Will ei välittänyt viiltävästä kivusta ja pakottautui jatkamaan eteen-päin. Hän yritti pitää adrenaliinin erityksen kurissa, joten hän hidasti vauhtiaan. Lomakeskuksen alue oli korkeammalla kuin järvi. Lähellä ruokasalia oli jyrkkä alamäki. Hän löysi Loop Trail -polun loppupään ja laskeutui sitten toista mutkittelevaa polkua alaspäin. Hänen sydä-mensä jyskytti edelleen kiivaasti. Willin aivoissa pyöri yhä itsesyytök-siä. Hänen olisi pitänyt kuunnella vaistoaan jo ensimmäisen huudon kuultuaan. Olisihan hänen pitänyt tajuta tämä. Häntä kammoksutti ajatus siitä, mitä hän mahdollisesti kohta löytäisi, koska nainen oli sel-västi huutanut henkensä edestä, eikä mikään peto ole yhtä raaka saa-listaja kuin ihminen.

Ilma muuttui paksuksi savusta, ja Williä alkoi yskittää. Kuunvalo murtautui esiin puiden lomasta juuri parahiksi, jotta hän ehti nähdä maanpinnan laskeutuvan alaspäin porrasteisesti. Will saapui kompu-

roiden aukealle. Maassa lojui siellä täällä tyhjiä oluttölkkejä ja tupakan-tumpppeja. Kaikkialla oli työkaluja. Ohittaessaan sahapukkeja ja jatko-johtoja ja kyljelleen käännetyn aggregaatin Will tarkkaili kaiken aikaa valppaasti ympäristöään. Täällä oli vielä kolme mökkiä lisää, kaikki eri korjausvaiheissa. Yhden mökin katto oli peitetty pressulla. Seuraavan ikkunat oli laudoitettu umpeen. Viimeinen mökki oli tulella. Liekit roihusivat hirsipaneelien välistä. Ovi oli raollaan. Savua tuprusi rikkinäisestä sivuikkunasta. Katto ei pysyisi koossa enää kauan.

Avunhuutoja. Tulipalo.

Sisällä oli taatusti joku.

Will veti syvään henkeä ennen kuin juoksi kuistin portaat ylös. Hän potkaisi oven auki. Pään kasvoja iskevä kuumuus kuivatti saman tien kaiken kosteuden hänen silmistään. Kaikki ikkunat oli laudoitettu umpeen, yhtä lukuun ottamatta. Valoa hehkui vain liekeistä. Hän laskeutui kumaraan savukerroksen alapuolelle ja kulki siten olohuoneen läpi, ensin pieneen keittiöön ja siitä tilavaan kylpyhuoneeseen, jossa oli kylpyamme. Ja edelleen pieneen vaatehuoneeseen. Willin keuhkoja alkoi kirvellä. Hän ei pystyisi enää pidättelemään henkeään. Suunnatessaan kulkunsa kohti makuuhuonetta Will veti jo henkeensä mustaa savua. Ei ovea. Ei valaisimia. Ei komeroa. Mökin takaseinä oli purettu rungon pystypalkkeja lukuun ottamatta.

Niitä oli liian tiheässä, jotta hän mahtuisi niiden välistä läpi.

Tulipalon pauhun yli Will kuuli äänekkään kirskahduksen. Hän palasi juoksujalkaa takaisin olohuoneeseen. Katto oli täysin tulen vallassa. Liekit ahmivat tukipalkkeja. Katto romahtaisi tuossa tuokiossa. Alas sateli palavia puunkappaleita. Hän ei nähnyt savulta juuri mitään.

Etuovi oli liian kaukana. Will juoksi kohti rikkinäistä ikkunaa ja hyppäsi sen läpi viime hetkellä samalla kun hänen päälleen putoili kekäleitä. Hän putosi kierähtäen maahan. Yskänpuuskat ravistelivat hänen ruumistaan. Hänen ihonsa tuntui kireältä, aivan kuin se olisi ollut kiehumaisillaan kuumuudesta. Hän yritti nousta seisaalleen, mutta onnistui vääntäytymään vain käsiensä ja polviensa varaan, kun

jo alkoi yskiä keuhkoistaan mustaa nokea. Hänen nenänsä vuoti solkenaan. Hiki valui hänen kasvoiltaan noroina. Will yski uudelleen. Hänen keuhkonsa tuntuivat siltä kuin niissä olisi ollut lasinsirpaleita. Hän painoi otsansa maahan. Muta liiskaantui hänen kärventyneisiin kulmakarvoihinsa. Hän veti nenänsä kautta terävästi henkeä.

Kuparin tuoksu.

Will nousi istumaan.

Poliisien keskuudessa kiersi uskomus, että poliisi pystyy muka haistamaan veren sisältämän raudan, kun se altistuu hapelle. Se ei pidä paikkaansa. Jotta tuoksu aktivoituisi, raudan pitää osallistua johonkin kemialliseen reaktioon. Rikospaikoilla sellainen reaktio tapahtuu yleensä ihon rasvayhdisteiden kanssa. Veden mukanaolo voimistaa tuoksua.

Will tähyili järven rantaan. Hänen silmänsä olivat sameat. Hän pyyhki niistä pois mutaa ja hikeä ja pidätteli tahdottomia yskähdyksiä.

Hän näki jo kaukaa Niken lenkkareiden pohjat.

Ja veren tahrinat farkut, jotka oli laskettu alas polviin asti.

Kädet harottivat levällään.

Ruumis kellui vedessä kasvot ylöspäin, puoliksi veden alla, puoliksi pinnalla.

Hetken ajan näky kahlitsi Willin pauloihinsa. Se johtui kuutamosta, jonka valossa iho näytti vahamaisen, kelmeän sinertävältä. Will huomasi ajattelevansa omaa äitiään – ehkä syynä oli hänen vitsailunsa orpokodissa kasvamisesta, tai ehkä hänestä tuntui yhä kolkolta se, ettei hänellä ollut perhettä, joka olisi ollut paikalla hänen häissään.

Sikäli kuin hän tiesi, oli olemassa vain kaksi valokuvaa, jotka todistivat hänen äitinsä lyhyestä, seitsemäntoista vuotta kestäneestä elämästä. Toinen niistä oli pidätyskuva, joka oli otettu vuosi ennen Willin syntymää. Toisen oli ottanut ruumiinavauksen tehnyt kuolinsyyn-tutkija. Se oli haalistunut polaroidkuva. Hänen äitinsä ihon vahamaisen kelmeä sinerrys oli näyttänyt siinä samalta kuin tuolla kuolleella, noin kuuden metrin päässä retkottavalla naisella.

Will nousi seisomaan. Hän nilkutti kohti ruumista.

Ei hän tietenkään äitinsä kasvoja kuvitellut näkevänsä. Hänen vaitonsa oli jo kertonut hänelle, kenet hän kohta löytäisi. Silti hänen seistessään ruumiin vieressä ja tajutessaan arvanneensa oikein hänen sydämensä pimeimpään sopukkaan ilmaantui taas yksi arpi.

Jälleen yksi nainen oli menettänyt henkensä. Ja taas joku poika joutuisi varttumaan ilman äitiään.

Matalassa vedessä makaavan Mercy McAlpinen olkapäät kohoilivat aavistuksen rauhallisten aaltojen tahdissa. Hänen päänsä lepäsi kivillä, joiden ansiosta hänen nenänsä ja suunsa pysyivät pinnan yläpuolella. Vaaleat hiussuortuvat näyttivät leijailevan veden pinnalla, minkä vuoksi hän näytti jollakin tavoin eteeriseltä – kuin langenneelta enkeliltä, hiipuvalta tähdeltä.

Kuolinsyö ei ollut arvoitus. Will pani merkille, että Mercyä oli isketty veitsellä useita kertoja. Valkoista edestä napitettavaa paitaa, joka Mercyllä oli ollut yllään illallisella, ei enää erottanut hänen rintakehänsä verisestä massasta. Vesi oli huuhtonut jotkut haavoista puh-taiksi. Will huomasi, että Mercyn olkapäässä niissä kohdissa, joissa veistä oli väännetty, oli erityisen pahan näköiset haavat. Tummanpunaista neliönmuotoisista jäljistä saattoi päätellä, että vain veitsen kahva oli estänyt terää uppoamasta syvemmälle.

Will oli uransa aikana nähnyt karmeampiakin rikospaikkoja, mutta tämä nainen oli ollut elossa vain tunti sitten, kävellyt ympäriinsä, vit-saillut, flirttaillut, kinastellut juron poikansa kanssa ja riidellyt myr-kyllisen perheensä kanssa – ja nyt hän oli kuollut. Mercy ei enää voisi korjata välejään lapsensa kanssa. Hän ei saisi nähdä poikansa rakastu-van. Ei voisi istua poikansa häissä eturivissä ja nähdä tämän menevän naimisiin elämänsä rakkauden kanssa. Eikä voisi viettää enää yhteisiä lomia, syntymäpäiviä, valmistujaisia tai hiljaisia hetkiä.

Jonille jäisi vain Mercyn poismenon aiheuttama tuska.

Will salli itsensä tuntea surua muutaman sekunnin ajan ennen kuin ryhtyi toimimaan koulutuksensa mukaisesti. Hän tähyili met-sää siltä varalta, että tappaja olisi vielä lähistöllä. Sitten hän tarkisti, lojuiko maassa aseita. Hyökkääjä oli kai vienyt veitsen mennessään.

Will käänsi katseensa uudelleen metsän suuntaan ja kuunteli, kuuluisiko outoja ääniä. Hän tunsu noen ja sapen maun kurkussaan ja nielaisi. Sitten hän polvistui Mercyn viereen, painoi sormensa tämän kaulalle ja tunnusteli mahdollista pulssia.

Will tunsu sydämen nopean sykkeen.

Mercy oli elossa.

”Mercy?” Will käänsi naisen päätä varovasti itseään päin. Mercyn silmät olivat auki, ja hänen silmänvalkuaisensa kimmelsivät kuin marmori-kuulat. Will yritti pitää äänensä vakaana. ”Kuka tämän sinulle teki?”

Samassa Will kuuli vinkunaa, mutta se ei tullut Mercyn nenästä tai suusta. Keuhkot yrittivät kiskoa ilmaa rinnassa olevien avohaavojen kautta.

”Mercy.” Will otti Mercyn kasvot käsiensä väliin. ”Mercy McAlpine. Nimeni on Will Trent. Olen Georgian osavaltion poliisin GBI:n agentti. Sinun pitää katsoa minua silmiin, nyt heti.”

Mercyn silmäluomet alkoivat lerpahdella.

”Katso minua, Mercy”, Will komensi. ”Katso minua.”

Silmänvalkuaiset muljahtelivat hetken. Mercyn pupillit osoittivat sinne tänne. Kului sekunteja, ehkä jopa minuutti, ennen kuin hän lopulta onnistui kohdistamaan katseensa Willin kasvoihin. Ensin hänen silmistään kuvastui tunnistamisen ilo, jonka heti perään kuitenkin karkotti sen päälle humauttava pelko. Hän oli nyt taas elävien kirjoissa, kauhuissaan, tuskissaan.

”Sinä selviät kyllä.” Will aikoi nousta seisomaan. ”Käyn hakemassa apua.”

Mercy tarrasi Williä kauluksesta ja veti tämän takaisin alas. Hän katsoi Williä silmiin – haudanvakavana. He molemmat tiesivät, ettei hän selviäisi. Mercy ei joutunut paniikkiin eikä päästänyt Williä menemään vaan halusi tämän jäävän vierelleen. Hänen ajatuksensa alkoivat keskittyä hänen elämänsä keskeisiin asioihin. Viimeisiin sanoihin, jotka hän oli lausunut perheelleen, riitaan poikansa kanssa.

”J-Jon... sano hänelle... sano hänelle, että hänen t-täytyy... hänen täytyy p-päästä... pois...”

Will huomasi, kuinka Mercyn silmäluomet alkoivat jälleen lerpahdella. Hän ei kertoisi Jonille yhtään mitään. Mercy saisi sanoa viimeiset sanansa pojalleen itse, kasvotusten. Will korotti ääntään ja huusi: ”Sara! Hae Jon tänne! Äkkiä!”

”E-ei...” Mercy alkoi vapista. Hän oli menossa sokkiin. ”J-Jon ei voi... hän ei v-voi... jäädä... Pois... pois...”

”Kuuntele minua”, Will sanoi. ”Anna pojallesi mahdollisuus jättää sinulle hyvästit.”

”R-rakastan...”, Mercy sopersi. ”R-rakastan häntä... n-niin paljon.”

Willistä tuntui siltä kuin hän olisi kuullut Mercyn äänessä oman surunsa. ”Mercy, yritä sinnitellä vielä hetki. Sara tuo Jonin tänne. Jonin pitää nähdä sinut ennen kuin –”

”A-anteeksi...”

”Ei tarvitse pyytää mitään anteeksi”, Will sanoi. ”Pysy vain luonani. Jaks vielä. Ajattele mitä Jon sanoi sinulle viimeksi. Se ei voi olla viimeinen sana. Tiedät, ettei hän vihaa sinua. Hän ei halua sinun kuolevan. Älä tee sitä hänelle. Ole kiltti.”

”A-anna anteeksi... hänelle...” Mercy yskäisi, suusta roiskahti verta. ”Anna hänelle anteeksi...”

”Voit kertoa tuon hänelle itse. Jon haluaa kuulla sen sinulta.”

Mercyn nyrkki väänsi kouristuneesti Willin paitaa. Hän veti Williä vielä lähemmäs itseään. ”A-anna hänelle anteeksi...”

”Mercy, älä –” Willin ääni särkyi. Elämä pakeni Mercystä liian nopeasti. Yhtäkkiä Willille valkeni, mitä Jon näkisi, jos Sara toisi hänet tänne. Tämä ei ollut mitenkään hellä hetki hyvästeille. Yhdenkään pojan ei pitäisi nähdä äitinsä väkivaltaista kuolemaa.

Will yritti niellä oman surunsa. ”Hyvä on. Minä kerron Jonille. Lupaan sen.”

Mercylle nämä Willin sanat olivat lupa kuolla.

Hänen vartalonsa retkahti hervottomaksi. Hän päästi irti Willin kauluksesta. Will katseli Mercyn käden valahtavan veteen ja sen molskahduksen aiheuttamia laineita. Vapina oli lakannut. Mercyn suu aukesi. Hänen ruumiistaan purkautui hidas, tuskallinen huokaus. Will

odotti, että Mercy vetäisi vielä kerran koristen henkeä, mutta tämän rintakehästä ei kuulunut enää mitään.

Hiljaisuus kauhistutti Williä. Hän ei voinut antaa Mercyn kuolla. Sara oli lääkäri. Sara voisi pelastaa Mercyn. Hän toisi Jonin tänne, ja Jon saisi viimeisen tilaisuuden hyvästellä äitinsä.

”Sara!”

Willin ääni kaikui järvellä. Hän repi paitansa pois ja peitti sillä Mercyn haavat. Jon ei näkisi iskujen jälkiä. Hän näkisi äitinsä kasvot. Hän tietäisi, että äiti oli rakastanut häntä. Hänen ei tarvitsisi elää loppuelämäänsä miettien, miten elämä olisi voinut mennä.

”Mercy?” Will ravisteli ruumista niin kovaa, että Mercyn pää retkahti sivulle. ”Mercy?”

Hän läimäytti kämmenellään Mercyä kasvoihin. Tämän iho oli jääkylmä. Väri oli paennut siitä kokonaan. Veri ei enää virrannut. Mercy ei hengittänyt. Will ei löytänyt pulssia. Hänen olisi aloitettava paineluelvytys. Will risti kätensä, asetti kämmenensä vasten Mercyn rintakehää, lukitsi kyynärpänsä, ojensi olkapäitään eteenpäin ja painalsi koko painollaan alaspäin.

Hänen kätensä läpi räjähti viiltävä kipu kuin salamanisku. Hän yritti nostaa kättään, mutta se oli jäänyt johonkin kiinni.

”Seis!” Sara oli ilmaantunut paikalle kuin tyhjästä. Hän tarttui Willin kämmeniin ja painoi niitä Mercyn rintaa vasten. ”Älä liiku. Leikkaat muuten hermoradat poikki.”

Williltä kesti hetken ymmärtää, ettei Sara ollut suinkaan huolissaan Mercystä vaan hänestä.

Hän katsoi alaspäin. Hänen aivonsa eivät heti hahmottaneet näkyä, mutta vähitellen hän ymmärsi. Hän näki edessään murha-aseen. Hyökkäys oli ollut kiivas, väkivaltainen, raivokas. Tappaja ei ollutkaan tuikannut veitsellä Mercyä rintaan. Hän olikin hyökännyt takaapäin ja iskenyt veitsen Mercyn selkään niin valtavalla voimalla, että kahva oli katkennut. Terä oli yhä Mercyn rintakehän sisällä.

Will oli survaissut kätensä katkenneeseen veitsenterään.

Kaksitoista tuntia ennen murhaa

Mercy McAlpine tuijotti kattoon miettien kulunutta viikkoa. Kaikki kymmenen edellistä pariskuntaa olivat kirjautuneet ulos lomakeskuksesta tänä aamuna. Viisi uutta oli tulossa tänään. Torstaina saapuisi vielä viisi muutakin pariskuntaa, joten viikonloppuna kaikki majoituspaikat olisivat taas täynnä. Hänen pitäisi ohjata oikeat matkalaukut oikeisiin mökkeihin. Rahtari oli jättänyt tänä aamuna loput matkalaukuista parkkipaikalle. Mercyn pitäisi keksiä, mitä tekisi veljensä idioottimaiselle ystävälle, joka kävi tämän tästä heidän ovellaan kuin mikäkin kulkukoira. Keittiöhenkilökunnalle olisi ilmoitettava, että Chuck oli taas täällä, koska Chuckilla oli maapähkinäallergia. Tai ehkä Mercy ei ilmoittaisikaan siitä heille? Silloin ainakin paskan määrä hänen elämässään vähenisi suunnilleen puolella.

Toinen puolikas oli parhaillaan hänen päällään ja jyysti häntä. Dave kuulosti huohottaessaan kuin höyryjunalta, jolla oli vaikeuksia päästä tunnelin toiseen päähän saakka. Hänen silmänsä näyttivät muljahtavan päästä. Hänen poskensa olivat hehkuvan punaiset. Mercy oli saanut hiljaa oman orgasminsa jo viisi minuuttia sitten. Luultavasti hänen olisi pitänyt kertoa siitä Davelle, mutta häntä tympi antaa tälle sitä iloa.

Mercy käänsi päätänsä ja yritti nähdä sängyn vieressä olevan kelon. He touhusivat viitosmökkin lattialla, koska Daven takia ei kannattanut sotkea lakanoita. Päivä oli varmasti jo melkein puolessa. Mercy ei voisi myöhästyä perhekokouksesta. Vieraita alkaisi valua paikalle noin kahden aikaan. Olisi soitettava puheluitakin. Kaksi pariskuntaa oli tiedustellut mahdollisuutta hierontaan. Eräs pariskunta oli ilmoittautunut viime hetkellä koskenlaskuun lautalla. Mercyn pitäisi vahvistaa, että ratsastusretkiyrittäjälle oli varattu aamuksi oikea aika. Hänen pitäisi myös tarkistaa säätiedotuksesta, oliko uumoiltu myrsky edelleen tulollaan. Ja tukkuri oli lähettänyt nektariineja persikoiden asemesta. Luuliko tukkuri tosiaan, ettei Mercy huomaisi eroa?

”Merce?” Dave ähisi ja puhisi edelleen, mutta Mercy kuuli jo hänen äänessään lannistuneen sävyn. ”Minun täytyy varmaan lopettaa.”

Mercy taputti miehen olkapäätä kahdesti, mikä oli kehoitus vetää mulkku ulos. Daven väsähtänyt meisseli läpsähti hänen reittänsä vasten, kun Dave rojahti selälleen. Dave tuijotti kattoa. Mercy tuijotti Davea. Dave oli juuri täyttänyt kolmekymmentäviisi vuotta mutta näytti lähemmäs kahdeksankymppiseltä. Hänen silmänsä olivat sameat, ja hänen nenänvartaan koristi puhjenneiden hiussuonien verkosto. Hänen hengityksensä vinkui. Hän oli alkanut polttaa taas, koska viina ja pillerit eivät tappaneet häntä tarpeeksi nopeasti.

”Anteeksi”, Dave sanoi.

Mercyn ei tarvinnut vastata, koska he olivat tehneet tätä niin monta kertaa, että hänen sanansa kuulostaisivat taas vain saman vanhan virren veisaamiselta. *Ehkä jos sinä et olisi pilvessä... Ehkä jos et olisi humalassa... Ehkä jos et olisi täysin arvoton paskakasa... Ehkä jos minä itse en olisi yksinäinen typerys, joka nussii luuseria ex-aviomiestään lattialla...*

”Haluatko, että...” Dave osoitti alaspäin.

”Ei tarvitse.”

Dave nauroi. ”Olet ainoa tuntemani nainen, joka teeskentelee, että ei saa orgasmia.”

Mercy ei halunnut vitsailla Daven kanssa. Hän jankutti tälle yhtämittaa, että tämä teki huonoja päätöksiä, mutta sortui silti jatkuvasti

sekstailemaan tämän kanssa, eli ei ollut itse yhtään parempi. Mercy veti farkut jalkaansa. Nappi kiristi, koska hän oli lihonut muutaman kilon. Hän ei ollut riisunut kokonaan pois muuta kuin kenkensä. Laventelinväriset Niket olivat Daven työkalulaatikon vieressä, mistä Mercy muisti: ”Sinun täytyy korjata tuo vessanpönttö kolmen minuutin kuluessa, sillä vieraat saapuvat ihan kohta.”

”Selvä on, pomo.” Dave pyörähti kyljelleen vielä hetkeksi ennen kuin nousisi pian seisomaan. Hänellä ei ollut koskaan kiire. ”Voisitko muuten vipata minulle vähän rahaa?”

”Kuule, jätä vaikka elatusapumaksu toistaiseksi maksamatta.”

Dave ähkäisi. Hän oli jo velkaa kuudentoista vuoden elatusapumaksut.

”Missä ne rahat ovat, jotka Papa maksoi sinulle siitä, että korjaisit pikkumökit?” Mercy kysyi.

”Se oli etumaksua.” Daven polvi rusahti äänekkäästi, kun hän nousi seisomaan. ”Minun piti ostaa niillä tarvikkeita.”

Mercy oletti, että rahat olivat menneet suurimmaksi osaksi Daven diilerille tai vedonvälittäjälle. ”Ei yhteen pressuun ja käytettyyn aggregaattiin hupene tuhatta taalaa.”

”Älä viitsi jäkättää, Mercy Mac.”

Mercy huokaisi äänekkäästi tarkastellessaan peilistä kuvajaistaan. Arpi, joka kulki hänen kasvojensa poikki, näytti räikeän punaiselta hänen vaaleaa ihoaan vasten. Hänen hiuksensa olivat pysyneet tiukasti ojennuksessa taaksepäin vedettyinä. Paitakaan ei ollut rypistynyt. Hän näytti siltä kuin olisi saanut todella epätydyttävän orgasmin, jonka oli antanut maailman epätydyttävin mies.

”Mitä mieltä sinä olet tästä sijoitusasiasta?” Dave kysyi.

”Minusta Papa tekee, mitä haluaa.”

”En minä häneltä kysynyt, vaan sinulta.”

Mercy katsoi Davea peilin kautta. Hänen isänsä oli ilmoittanut aamiaisella uutisen varakkaista sijoittajista. Mercyltä ei ollut kysytty asiasta, joten hän oletti, että tämä oli ollut Papan tapa muistuttaa häntä siitä, kuka oli edelleen pomo. Lomakeskus oli ollut McAlpinen

suvun hallussa jo seitsemän sukupolven ajan. Menneisyydessä oli otettu pieniä lainoja, yleensä pitkäaikaisilta vierailta, jotka olivat halunneet pitää paikan pystyssä. Niiden avulla oli saatu korjattua kattoja tai ostettua uusia vedenlämmittimiä, ja kerran oli vaihdettu tieltä taloon tuleva sähköjohto. Tällä kertaa kuulosti siltä, että kyse oli ihan helvetisti isommasta asiasta. Papa oli maininnut, että sijoittajilta saatavat rahat riittäisivät kokonaisen lisäsiiven rakentamiseen päärakenukseen.

”Minusta se on hyvä ajatus”, Mercy totesi. ”Se vanhan leirintäalueen kolkka sijaitsee kiinteistön parhaassa osassa. Voimme rakentaa sinne muutaman ison mökin ja ehkä alkaa markkinoimaan paikkaa hää- ja perhejuhlia varten.”

”Aiotko yhä kutsua sitä Pedofiilien kesäleiriksi?”

Mercy ei olisi halunnut nauraa vitsille, mutta nauroi silti. Camp Awinita oli neljäkymmenen hehtaarin suuruinen leirintäalue, jonka vieressä oli järvi ja taimenpuro ja jolta avautuivat upeat vuoristonäkymät silmänkantamattomiin. Leiri oli myös ollut luotettava rahasampo, kunnes viitisentoista vuotta sitten kaikki sitä vuokranneet järjestöt, niin partiolaiset kuin baptistien seurakuntakin, olivat ryvettyneet jonkinlaisessa pedofiiliaskandaalissa. Kukaan ei tiennyt, kuinka moni lapsi oli joutunut siellä hyväksikäytön uhriksi. Ainoa vaihtoehto oli ollut sulkea koko paikka, ennen kuin lomakeskuksenkin maine olisi tahrantunut.

”Enpä tiedä”, Dave mietti. ”Suurin osa siitä tienoosta sijaitsee luonnonsuojelualueella. Eihän sinne saa rakentaa mitään siitä eteenpäin, missä puro laskee järveen. Enkä sitä paitsi usko, että isäsi antaa kenellekään mitään valtaa vaikuttaa siihen, miten ne rahat käytetään.”

Mercy siteerasi Papan sanoja: ”Kyltissä tien varressa on vain yksi nimi.”

”Siinä kyltissä on sinunkin nimesi”, Dave huomautti. ”Sinä pyörität tätä paikkaa hienosti. Olit oikeassa siitä, että kylpyhuoneiden tasoa piti kohentaa. Sen marmorin raahaaminen tänne oli aika tuskallista, mutta se näyttää todella hienolta. Hanat ja kylpyammeet näyttävät siltä

kuin ne olisivat jostakin sisustuslehdessä. Vieraat käyttävät nyt enemmän rahaa luksukseen. Tulevat toistekin. Sijoittajat eivät syytäisi tähän rahojaan, ellet olisi tehnyt täällä noita asioita.”

Mercy vastusti haluaan kerskailla saavutuksillaan. Hänen perheensä kehuja ei jaeltu kevein perustein. Kukaan ei ollut pukahtanut sanaakaan mökkien tehostevärisistä tai kahvinkeittonurkkauksesta tai ikkunoiden alle kiinnitetyistä kukkalaatikoista, joiden tarkoitus oli saada vieraat tuntemaan, että he tulivat keskelle satumaata.

”Jos käytämme nämä rahat oikein, ihmiset maksavat meille kaksin- tai ehkä jopa kolminkertaisesti nykyiseen verrattuna”, Mercy arveli. ”Varsinkin jos rakennamme heille tieyhteyden sen sijaan, että he joutuvat patikoimaan tänne. Voisimme jopa hankkia joitakin traktorimönkijöitä kyyditäksemme heitä järven peräpäähän. Siellä on kaunista.”

”Siellä on tosiaan kaunista, olen ihan samaa mieltä.” Dave vietti enimmäkseen päivät mainitulla alueella muka kunnostaen siellä sijaitsevia kolmea ikivanhaa mökkiä. ”Mitä mieltä Bitty on niistä rahoista?” hän kysyi.

Mercyn äiti oli aina isän puolella, mutta Mercy vastasi: ”Hän kertoisi siitä sinulle ennen kuin minulle.”

”En ole kuullut hiiskahdustakaan.” Dave kohautti olkapäitään. Bitty uskoutuisi hänelle lopulta. Bitty rakasti Davea enemmän kuin omia lapsiaan. ”Jos minulta kysytään, isompi ei ole aina parempi.”

Mercy halusi ajatella nimenomaan isosti. Kun järkytys uutisen kuulemisesta oli laantunut, hän oli tullut siihen tulokseen, että rahavirrat voisivat muuttaa asioita parempaan suuntaan. Hän oli kyllästynyt polkemaan paikoillaan.

”Se muuttaa paljon”, Dave huomautti.

Mercy nojasi selkensä lipastoa vasten ja silmäili Davea. ”Olisiko se kovin paha juttu, jos asiat olisivat toisin?”

He tuijottivat toisiaan. Kysymykseen sisältyi paljon merkityksiä. Mercy katsoi Daven sameiden silmien ja punaisen nenän taakse ja näki kahdeksantoistavuotiaan pojan, joka oli luvannut viedä hänet